

har understrevet Anbefalingen for Nr. 1, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 14, 15, 16, 17, 18, 21, 22, 24, 25, 26, 27, 28 og 29, ialt 20 Personer; kun for de øvrige 9 Personer have foruden Formanden flere Medlemmer understrevet. Men i begge Tilfælde fremgaar det af Anbefalingernes dels Indhold og dels Form, at Spørgsmaalet, om et Andragende skulde anbefales eller ikke, har været foretaget i et Møde af den kommunale Bestyrelse, og at Spørgsmaalet altsaa har været, om denne som saadan — d. v. s. ikke alle eller de fleste enkelte Medlemmer, men den samlede Bestyrelse — vilde give eller negte sin Anbefaling. Men „den kommunale Bestyrelses“ Beslutning fattes, som bekendt, efter de samme Regler, der gjælde, naar t. Ex. et af Rigsdagens Thing vedtager en Beslutning. Nykjøbing Byraads Protokol for Mødet den 17de Juli 1882 taler ogsaa udtrykkelig om „Afstemming“. Af § 11 i Lov af 26de Mai 1868 om Kjøbstadkommunernes Styrelse finde nu følgende Bestemmelser Anvendelse paa nærværende Tilfælde: „Byraadet kan tage gyldig Beslutning, naar foruden Borgmesteren mindst Halvdelen af dets Medlemmer er tilstede. Alle Beslutninger tages efter Stemmeflerhed“. Nykjøbing Byraad bestaar af 8 Medlemmer. Da Byraadet var beslutningsdygtigt, og da af de mødte 5 Medlemmer ved Afstemningen om Andragendets Anbefaling

2 stemte hverken for eller imod*)	
= „stemte ikke“.....	= 0
2 stemte for.....	= + 2
og 1 stemte imod.....	= ÷ 1

var Stemmeflerheden for Anbefalingen = + 1 og altsaa har ifølge Loven Byraadet som saadant besluttet at anbefale det nævnte Andragende. At Anbefalingen vilde været stær-

kere positiv, dersom „Stemmeflerheden“ havde været større, og allerstærkest, dersom alle Byraadets 8 Medlemmer havde været tilstede og stemt som de 2, er vel umægteligt, men man kan ikke uden at tilfidesætte Lovens klare Ord og utvivlsomme Mening paastaa, at her ikke foreligger en positiv Anbefaling, fremkommen paa strengt lovlig Maade. Forsaavidt der maatte yttes Tvivl om, hvorvidt Byraadet virkelig kunde siges at have været beslutningsdygtigt, naar 2 tilstedeværende Medlemmer hverken vilde stemme for eller imod, da bør den i begge Rigsdagens Thing gjældende Praxis sikkert kunne være veiledende, og den gaar, som bekendt, i den Retning, at Undladelsen af at stemme for eller imod ikke betragtes som Fraværelse; de to „ikke-stemmende“ Byraadsmedlemmer kunde altsaa kun ved at forlade Mødet inden Afstemningen have betaget det Evnen til at tage „gyldig Beslutning“. Beslutningens Gyldighed ophæves selvfølgelig ikke derved, at Formanden — Borgmesteren — aabenbart forsømmer sin Pligt ifølge Lovens § 11, der byder ham at paase, „at Beslutningerne rettelig indføres i Forhandlingsbogen“. At der ingen Tvivl kan være om, at Byraadets Beslutning om at anbefale Andragendet, ikke — paa Grund af, at saa mange Medlemmer negtede at stemme, at de Stemmende ikke udgjorde Halvdelen af Bestyrelsens hele Medlemstal — blev ugyldig, kan yderligere sluttet af en indenrigsministeriel Skrivelse 7/10 1874 (Ministerial-Tidende A. 175); af et Sogneraads 11 Medlemmer havde de 8 negtet at stemme over en Sag, medens de 3 stemte for den; i Anledning af, at der begjærtes en Udtalelse fra Indenrigsministeriet om, „hvorvidt der maatte være nogen Betænkelighed ved at tage Sogneraadets Minoritets Indstilling til Følge“, svarede Ministeriet, at „ifkun Antallet af de afgivne Stemmer kommer i Betragtning“, hvorfor den omhandlede Beslutning var „at anse som vedtagen af Sogneraadet“.

Da Nykjøbing Byraad i Mødet den 29/12 1882 besluttede ikke „at foretage Videre i Sagen“, staar dets paa lovlig Maade fattede

*) Protokollens Ord er følgende: „Ved den stedsundne Afstemning erklærede d'Her. Møller og P. Rasmussen, at de vel ikke vilde modsætte sig Bevilgelsen af Andragendet, men paa den anden Side heller ikke vilde anbefale Andragendet.“